

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce: Š. V., narozený dne X, IČO Y
bytem i sídlem P.
zastoupen advokátkou Mgr. Monikou Zatloukalovou
sídlem Veleslavínova 7, 779 00 Olomouc

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2014, č. j. 69/2014-190-TAXI/3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Odůvodnění:

- 1 Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí odboru dopravních agend Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „dopravní úřad“ či „orgán prvního stupně“) ze dne 28. 4. 2014, č. j. MHMP 597674/2014. Dopravní úřad rozhodl tak, že žalobce porušil dne 6. 11. 2013 ustanovení § 21 odst. 3 písm. f) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, když jako dopravce provozující taxislužbu nezajistil, aby při poskytování přepravy byly zobrazované údaje z taxametru čitelné a viditelné z míst přepravovaných osob, čímž naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle § 35 odst. 2 písm. q) zákona o silniční dopravě, a byla mu uložena pokuta ve výši 50.000,- Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000,- Kč.
- 2 Žalobce v podané žalobě předně namítl, že napadené rozhodnutí považuje za neodůvodněné, v rozporu se zákonem a nepřiměřeně přísné, v důsledku čehož byl zkrácen na svých právech. Při jízdě dne 6. 11. 2013 postupoval v souladu s právními předpisy, měl řádně zapnutý taxametr a rovněž jeho zobrazovač, kde byla viditelná načítající se částka. Po ukončení jízdy vytiskl doklad o zaplacení jízdného č. 00197 znějící na částku 162 Kč, kterou také po cestujících požadoval. Cestující o doklad o zaplacení nežádali.
- 3 Podle názoru žalobce rozhodnutí správních orgánů vychází z nedostatečně zjištěného stavu věci ve smyslu § 3 správního řádu. Žalovaný se nedostatečně vypořádal se všemi námitkami žalobce, čímž byl zkrácen na svých právech, bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces a došlo k nesprávné aplikaci ustanovení právních předpisů. Žalobce dále citoval z odůvodnění napadeného rozhodnutí pasáže, s nimiž nesouhlasí, s tím, že předmětné skutečnosti týkající se nečitelnosti údajů na zobrazovači taxametru nevyplynuly z dokazování. Uvedl, že kontrolním pracovníkem došlo k pochybení při provádění kontroly, neboť měl prověřit, zda není na taxamtru technická závada a zda je zobrazovač funkční. Nadto ve správním řízení nebyl prokázán žádný zásah do taxametru, je proto třeba vycházet z toho, že taxametr a zobrazovač fungovaly správně. Tvrzení cestujících jsou nevěrohodná a závěr správních orgánů nepodložený. Správní řízení žalobce označil za nezákonné, neboť se správní orgány neřídily ustanoveními správního řádu, aby zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a aby i bez návrhu stran zjistily všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena (§ 3, § 50 odst. 3, 4, § 68 odst. 3 správního řádu).
- 4 Žalobce dále namítl, že veškeré podklady správních orgánů vycházejí převážně jen z tvrzení cestujících (zaměstnanců správního orgánu), z jejich výpovědí a z listin, které byly společně sepsány, zejm. z Oznámení o poskytnuté přepravě. Poznamenal, že správní řád nestanoví, že by takové důkazní prostředky měly mít vyšší důkazní sílu a že by jim měla být dána přednost oproti tvrzením a důkazům účastníků řízení.
- 5 Podle názoru žalobce není ze správního spisu zřejmé, že by cestující byli zaměstnanci Magistrátu hl. m. Prahy, a to z důvodu absence pracovních smluv ve spise. Svědci (zaměstnanci) zároveň neuvedli žádné podrobnější informace ohledně kontrolních jízd, které provádějí, za účelem posouzení věrohodnosti jejich výpovědí. Žalobce vyjádřil pochybnost o tom, zda si předmětnou jízdu mohou vůbec pamatovat a zda se nesnaží vypovídat ve vzájemné shodě.
- 6 Správní orgány se dostatečně nevypořádaly ani s námitkou žalobce, proč svědci

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

předstírali osoby nehovořící českým jazykem. V tom lze podle názoru žalobce spatřovat nezákonný postup, neboť za situace, kdy probíhala kontrolní jízda se zaměstnanci Magistrátu hl. m. Prahy, měli tito používat český jazyk jako úřední jazyk.

- 7 Žalobce dále namítl, že výrok prvostupňového rozhodnutí nesplňuje náležitosti § 68 správního řádu. Absentují zde totiž údaje o cestujících a o tom, zda se jedná o zaměstnance Magistrátu. Nadto skutek není popsán tak, aby nebyl zaměnitelný s jiným. Takové rozhodnutí považuje žalobce za nezákonné a nevykonatelné.
- 8 Žalobce poukázal na to, že byl zkrácen na svých právech, když mu nebyly předloženy záznamy cestujících v době, kdy se měl na místě kontroly dne 6. 11. 2013 vyjádřit k obsahu kontrolního protokolu, ač záznamy byly jeho součástí. Tedy v rozporu se zákonem o státní kontrole mu nebylo umožněno vyjádřit se k těmto zjištěním a nebyly mu ani zaslány k vyjádření.
- 9 Dále žalobce zpochybnil výši uložené pokuty, neboť ji považuje za nepřiměřenou, neodůvodněně přísnou a likvidační. Správní orgány postupovaly nezákonně s ohledem na hledisko individualizace sankce a požadavek řádného odůvodnění výroku rozhodnutí. Podle názoru žalobce měl být žalobce vyzván k doložení dokladů o jeho osobních a majetkových poměrech s odkazem na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133. Správní orgány rovněž nepostupovaly v souladu s ust. § 2 odst. 4 správního řádu, tedy tak, aby ve skutkově shodných nebo podobných případech nevznikaly nedůvodné rozdíly. Výše pokuty je podle názoru žalobce neodůvodněná. Podle daňového přiznání za rok 2013 činí základ daně žalobce 36.262 Kč. Správní orgány dále nezohlednily, že žalobce zatím nebyl potrestán za porušení předpisů při výkonu taxislužby. Žalobce namítl neodůvodněnost a nezákonnost výše pokuty s odkazem na ust. § 36 odst. 2 zákona o silniční dopravě.
- 10 Závěrem žalobce shrnul své osobní a majetkové poměry k návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě.
- 11 Žalobce nesouhlasí ani s povinností úhrady nákladů správního řízení, která nebyla podle jeho názoru dostatečně odůvodněna, a zároveň vyjádřil nesouhlas s tím, že by svým jednáním správní řízení vyvolal.
- 12 Pro případ, že by soud neshledal důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, žalobce navrhl, aby soud od uložené sankce upustil nebo ji přiměřeně snížil, neboť sankci považuje za likvidační.
- 13 Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zejména odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Poukázal na to, že není sporným, že taxametr byl během přepravy zapnutý, naměřil jízdné ve výši 162 Kč a že řidič po ukončení přepravy pořídil záznam o přepravě na tuto částku. Rozpor je v tom, že na zobrazovači taxamtru nebylo vidět účtované jízdné a že žalobce po ukončení přepravy požadoval po cestujících částku 680 Kč namísto 162 Kč. Žalovaný se v rozhodnutí s rozpory řádně vypořádal a odůvodnil své závěry, přičemž dospěl k závěru, že cestující na zobrazovači účtované jízdné neviděli. Tím bylo porušeno ust. § 21 odst. 3 písm. f) zákona o silniční dopravě, který je založen na objektivní odpovědnosti dopravce za výsledek bez liberačních důvodů, s odkazem na rozsudek NSS ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 8/2013-31. Z hlediska odpovědnosti za delikt podle § 35 odst. 2 písm. q) zákona o silniční dopravě je rozhodujícím to, že protiprávní stav nastal, nikoliv, jak se tak stalo. Žalovaný dále

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

uvedl, že správní orgány nemají povinnost prokazovat, jakým způsobem (zaviněním) došlo k protiprávnímu stavu, tedy k tomu, že údaje zobrazované z taxametru cestující nemohli vidět. Žalovaný se nedomnívá, že by zde mohly být důvodné pochybnosti o zjištěném stavu věci, neboť není nereálné docílit toho, aby taxametr byl zapnutý, ale údaje z něj nebyly na zobrazovači viditelné. Doplnil, že zapnutý taxametr neprokazuje zapnutý zobrazovač. Ve správním řízení nebylo nutné prokazovat ani případnou závadu taxametru (neboť i v případě závady by byl dopravce odpovědný), ani případné provedení technické úpravy taxametru žalobcem, či zajistit prohlídku vozidla znalcem a opatřit jeho vyjádření k případnému zásahu do taxametru. Nad rámec uvedeného žalovaný sdělil, že jelikož žalobce v průběhu řízení ani při kontrole žádnou závadu taxametru netvrdil, kontrolní ani správní orgány neměly důvod se jí zabývat. Dodal, že ačkoliv byl taxametr ověřen Českým metrologickým institutem a zaplombován, může dojít během úředního ověření a zaplombování ke ztrátě vlastností měřidla. Skutečnost, že taxametr byl v době kontroly úředně ověřen a zaplombován by tedy nijak neprokazovala, že měřené jízdné je rovněž zobrazováno na displeji. Dále žalovaný zdůraznil, že se řádně vypořádal se všemi námitkami žalobce v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

14 K námitce, že svědecké výpovědi cestujících byla přikládána vyšší důkazní síla než tvrzením žalobce, a že správní orgány neakceptovaly tvrzení dopravce a přiklonily se pouze k tvrzením cestujících, žalovaný uvedl, že v takovém postupu nespatřuje rozpor s právními předpisy. Žalovaný odkázal na judikaturu NSS s tím, že svým povinností dostál, když v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, jak se s rozpory mezi tvrzením žalobce a dalšími podklady a důkazy vypořádal, z jakého důvodu uvěřil verzi uváděné cestujícími a proč považoval námitky žalobce za liché. Ve správním řízení je běžné, že podklady jsou v rozporu s tvrzením účastníka a správní orgány v takovém případě musí zdůvodnit, proč se přiklonily k té které verzi skutečnosti. Shromážděné důkazní prostředky si podle názoru žalovaného neodporují. Žalovaný v odůvodnění uvedl, proč provedené důkazy považuje za důvěryhodné a tvrzení žalobce nikoliv. Žalobcem namítaný doklad o jízdném (přičemž ve skutečnosti se jednalo o záznam o přepravě, když doklad o zaplacení jízdného cestující nepožadovali, tudíž jej dopravce neměl povinnost tisknout a tento výtik jim nebyl předán) nepovažuje žalovaný za důkaz, který by prokazoval, že zobrazovač taxametru údaje z taxametru zobrazoval. Záznam o přepravě podle tvrzení žalovaného prokazuje pouze tu skutečnost, že taxametr byl zapnutý, nikoliv však i to, zda zobrazované údaje byly z míst přepravovaných osob viditelné a čitelné.

15 K námitce žalobce, že ze spisu není zřejmé, že by cestující byli zaměstnanci dopravního úřadu, žalovaný uvedl, že dopravní úřad běžně provádí kontrolní jízdy prostřednictvím zaměstnanců hl. m. Prahy, kteří jsou za tím účelem proškoleni, neboť kontrolní pracovníci by se po čase stali mezi taxikáři známými. Skutečnost, že se jedná o zaměstnance hl. m. Prahy, byla dopravnímu úřadu známa z úřední činnosti, proto ji uvedl i ve správním řízení, ostatně potvrdili to i sami cestující. Správní orgán nepovažoval provedení důkazu pracovními smlouvami „cestujících“ za relevantní, nadto návrhy účastníků není vázán. Zároveň nebylo zřejmé, jakou alternativní skutečnost by měly pracovní smlouvy prokázat. Neprovedení těchto důkazů bylo řádně v rozhodnutí odůvodněno. Jelikož správní orgány neměly pochybnosti o věrohodnosti cestujících – svědků, nebylo třeba zjišťovat podrobnosti způsobu výkonu kontrolní činnosti (jak byli ve vozidle rozesazeni, jak často vykonávají kontrolní jízdy apod.). Žalobce mohl takové

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

otázky cestujícím položit sám, avšak k výsledku prvních dvou se nedostavil a dalších dvou se zeptal na odlišné věci. Žalovaný dále vysvětlil, že ani „běžní“ cestující ani cestující provádějící kontroly nemají povinnost požadovat doklad o zaplacení jízdného, cestující provádějící kontrolní jízdy zejména z důvodu věrohodnosti.

- 16 S námitkou žalobce, že cestující v rozporu se zákonem o státní kontrole nehovořili českým (úředním) jazykem, se žalovaný vypořádal již v napadeném rozhodnutí. Kontrolní jízda jakožto kontrolní nákup přepravy není úředním jednáním, které by podléhalo povinnosti užívat úředního jazyka, naopak jeho užití lépe umožňuje kontrolu provést – simulovat běžnou přepravu zahraničních turistů. Při přepravě nejsou vyhotovovány úřední písemnosti (oznámení o poskytnuté přepravě i protokol o kontrole v českém jazyce sepsány již jsou) a nejsou prováděny žádné úřední úkony vůči řidiči.
- 17 K námitce žalobce, že výrok rozhodnutí orgánu prvního stupně nesplňuje náležitosti § 68 správního řádu, a k nedostatečnému popisu skutku, žalovaný uvádí, že uvedené rozhodnutí předmětné náležitosti obsahuje a skutek je popsán tak, aby nebyl zaměnitelný s jiným (je zde uvedeno datum a místo jednání, údaje o žalobci a o vozidle, údaje o způsobu spáchání deliktu). Uvádět do výroku údaje o cestujících již není třeba.
- 18 K další námitce žalobce žalovaný uvedl, že podklady pro kontrolní zjištění netvoří nedílnou součást protokolu. Povinností kontrolních pracovníků je seznámit kontrolované osoby s obsahem protokolu a předat jim jeho stejnopis, což bylo v daném případě splněno. Nemají však již povinnost seznámit a předat kontrolovaným osobám podklady pro kontrolní zjištění, tedy v daném případě záznamy cestujících o poskytnuté přepravě, ledaže by na ně kontrolní protokol odkázal namísto podrobného popisu skutkového stavu, což však není daný případ. Nadto se žalobce k samotným záznamům cestujících mohl vyjádřit v průběhu správního řízení jako k podkladům rozhodnutí.
- 19 Žalovaný nesouhlasí s námitkou žalobce, že se správní orgány dostatečně nevypořádaly s odůvodněním výše pokuty. Podle názoru žalovaného odůvodnění rozhodnutí orgánu prvního stupně ve spojení s druhostupňovým rozhodnutím obsahují úvahy o zohlednění hledisek podle § 36 odst. 2 zákona o silniční dopravě. Správní orgán vzal v úvahu všechna zákonná kritéria i individuální okolnosti skutku a to, že se jedná v případě žalobce o první takové porušení zákona.
- 20 K námitce likvidační výše pokuty žalovaný uvádí, že v daném případě v průběhu správního řízení nic nenasvědčovalo tomu, že by pokuta ve výši 50.000 Kč mohla být pro žalobce likvidační. Zákon neukládá automaticky zkoumat osobní a majetkové poměry pachatele. Je na žalobci, aby aktivně hájil svá práva a své případné tíživé majetkové poměry namítl. To však žalobce v řízení před orgánem prvního stupně neučinil, namítl to až v odvolacím řízení, kde však své poměry nijak nedoložil. Nebylo tedy třeba žalobce k prokázání majetkových poměrů zvlášť vyzývat. Závěrem žalovaný poukázal na to, že žalobce ani v soudním řízení své majetkové poměry nevyjevil úplně.
- 21 K námitce žalobce, že správní orgány nepostupovaly podle ust. § 2 odst. 4 správního řádu, tedy ve skutkově shodných nebo podobných případech tak, aby nevznikaly nedůvodné rozdíly, žalovaný uvedl, že žalobce zde nenastínil jiné obdobné případy, které by toto měly dokládat.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

- 22 K povinnosti žalobce nahradit náklady správního řízení žalovaný poznamenal, že tato povinnost je odůvodněna dostatečně, navíc v případě taxativně stanovené výše nákladů lze těžko poskytnout odůvodnění podrobnější.
- 23 Ve vyjádření ze dne 24. 11. 2014 žalobce doplnil, že ani v oznámeních o poskytnuté přepravě, ani v protokolech o výsledku nejsou cestující – svědci dostatečně označeni. Protokol o výsledku svědka postrádá podle názoru žalobce v rozporu s ust. § 18 správního řádu údaje umožňující jejich identifikaci. Nadto ze spisového materiálu nevyplývá, že by cestující byli skutečnými zaměstnanci Magistrátu hl. m. Prahy.
- 24 Ze správního spisu předloženého žalovaným soud zjistil následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- 25 Z Oznámení o poskytnuté přepravě, která vyplnily čtyři cestující – A. K., Z. K., K. N. a H. V., vyplývá, že dne 6. 11. 2013 byla mezi 11:00 hod. a 11:10 hod. uskutečněna jízda žlutým vozidlem tov. zn. Volkswagen, SPZ: XY, obchodní jméno Š. V., z ulice Wilsonova – Hlavní nádraží do ulice Štupartská - hotel U Zlatého jelena. Dále je zde uvedeno, že taxametr nebyl během jízdy zapnutý a údaje z něj nebyly čitelné a viditelné. Řidič za jízdu požadoval 680 Kč, zaplacen bylo 700 Kč. Řidič cestujícím ukázal před začátkem jízdy cenu na ceníku ve výši 680 Kč a tuto částku poté také požadoval. Stvrzenku cestující nevyžadovaly, jízdné na taxamtru zobrazeno nebylo. Cestující komunikovaly v anglickém jazyce.
- 26 Z protokolu č. T/20131106/1/Fk, ze dne 6. 11. 2013, sepsaného v 11,12 hod. v místě Týnská ulička 6, Praha 1 (ve spojení s úředním záznamem ze dne 20. 11. 2013, kde bylo upřesněno, že se jednalo o Dlouhou ulici č. 6 - chybně označeno v důsledku administrativního pochybení), vyplývá, že kontrolní pracovník zapsal skutečnosti zjištěné od cestujících z právě proběhlé kontrolní jízdy. Je zde uvedeno, že před jízdou byl cestujícím ukázán ceník s jednotnou cenou do centra 680 Kč, která byla rovněž poté požadována, a dále, že zobrazované údaje z taxamtru nebyly čitelné a viditelné z místa přepravovaných osob. Tím došlo k porušení ust. § 21 odst. 3 písm. f) zák. o silniční dopravě. Podle vyjádření cestujících nebyla na taxamtru vidět žádná částka, tudíž taxametr budil dojem, že je vypnutý, zobrazované údaje na taxamtru tedy nebyly čitelné a viditelné z místa přepravované osoby. Z vyjádření řidiče vyplývá, že uvedené se nezakládá na pravdě, zobrazovač taxamtru byl zapnutý po celou dobu přepravy, o čemž svědčí i vytisknutá stvrzenka, podle níž byla požadována částka za přepravu.
- 27 V protokolu č. C/20131106/1/Fk, o cenové kontrole, ze dne 6. 11. 2013 v 11,12 hod., v místě Týnská ulička 6, Praha 1 (ve spojení s úředním záznamem ze dne 20. 11. 2013, kde bylo upřesněno, že se jednalo o Dlouhou ulici č. 6 - chybně označeno v důsledku administrativního pochybení), kontrolní pracovník uvedl, že za poskytnutou přepravu kontrolovaný subjekt po cestujících požadoval 680 Kč, cestující zaplatili 700 Kč. Jízdné podle taxamtru činilo 162 Kč, před jízdou byl cestujícím ukázán ceník s jednotnou cenou do centra ve výši 680 Kč, která byla po ukončení jízdy rovněž požadována. Uvedeným jednáním kontrolovaný subjekt poškodil cestující na ceně jízdného, čímž došlo k porušení § 5 odst. 2 zákona o cenách. Kontrolovaný subjekt k tomu uvedl, že se uvedené nezakládá na pravdě, disponuje záznamem o poskytnuté přepravě a požadoval částku 162 Kč podle zobrazovače taxamtru, který byl po celou dobu přepravy zapnutý.
- 28 Obsahem správního spisu je rovněž fotodokumentace pořízená při kontrole uvedeného dne, zachycující předmětné vozidlo a další dokumenty, které musely být ve vozidle

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

přítomny, stvrzenku a ceník "PRICE LIST FOR CUSTOMER TRANSPORT SERVICE" s předem stanovenými sazbami pro jednotlivé části města, uvádějící sazbu "680,-CZK" při cestě na "STARÉ MĚSTO / OLD TAWN".

- 29 Proti protokolu č. T/20131106/1/Fk podal žalobce dne 11. 11. 2013 námitky, v nichž uvedl, že taxametr byl zapnutý a není možné, aby v případě, pokud by byl taxametr vypnutý, mohl pořídit záznam o přepravě. Námitkám nebylo rozhodnutím vedoucího kontrolního orgánu Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravních agend, ze dne 15. 11. 2013, sp. zn. S-MHMP 1359216/2013 ODA-TAX, č. j. MHMP 1389085/2013, vyhověno.
- 30 Oznámením dopravního úřadu ze dne 15. 1. 2014, č. j. MHMP 62925/2014, bylo zahájeno se žalobcem správní řízení ve věci porušení ust. § 21 odst. 3 písm. f) zák. o silniční dopravě, čímž byla naplněna skutková podstata správního deliktu podle § 35 odst. 2 písm. q) uvedeného zákona. Dále bylo přípisem ze dne 17. 2. 2014 žalobci oznámeno nařízení ústního jednání výsledkem svědků. K tomu žalobce dne 18. 2. 2014 písemně sdělil, že se správním řízením nesouhlasí, neboť nelze vycházet z tvrzení cestujících, že když nebyla na taxamtru vidět žádná částka, taxametr byl vypnutý, navíc existuje záznam o přepravě. Podle žalobce tedy nebyl beze všech pochybností zjištěn skutečný stav věci, přičemž požadoval založit do spisu pracovní smlouvy cestujících.
- 31 Správní spis obsahuje rovněž Protokoly o výsledku svědků A. K., H. V., Z. K. a K. N. ze dne 14. 3. 2014, v nichž v podstatě zopakovaly skutečnosti uvedené v Oznámeních o poskytnuté přepravě ze dne 6. 11. 2013. Z uvedených protokolů zejména vyplývá, že taxametr ve vozidle byl, nicméně na zobrazovači nebylo nic vidět. Svědkyně se domnívaly, že taxametr je vypnutý, protože neviděly žádnou částku, a po ukončení jízdy rovněž žádná částka nebyla viditelná. Žalobce byl přítomen výsledků tolika K. N. a Z. K., jichž se zeptal, v jakém pracovně-právním vztahu jsou vůči Magistrátu, a tyto odpověděly, že jsou zaměstnanci, přičemž žalobce opět požadoval doplnit do spisu pracovní smlouvy cestujících. Z. K. se dále žalobce zeptal, kde byl umístěn taxametr, na což dotyčná odpověděla, že byl umístěn po pravé ruce žalobce.
- 32 Dále je ve správním spise založen protokol č. T/20110407/1/De, který je vyhotoven o jiné kontrole provedené u žalobce dne 7. 4. 2011, a Oznámení o poskytnuté přepravě ze dne 7. 4. 2011. Z nich vyplývá, že taxametr byl při dané jízdě zakryt tmavou látkou. V uvedeném případě bylo po cestujícím požadováno jízdné ve výši 980 Kč za cestu z ulice Opletalova, Praha 1 do ulice Mozartova, Praha 5, přičemž před jízdou mu žalobce ukázal cedulku s cenou 980 Kč.
- 33 Dne 18. 3. 2014 bylo žalobci oznámeno ukončení dokazování a byl poučen podle § 36 odst. 3 správního řádu o možnosti se před vydáním rozhodnutí vyjádřit ke všem podkladům a navrhnout jejich doplnění. Žalobce do spisu nahlédl podle protokolu dne 7. 4. 2014.
- 34 Dne 28. 4. 2014 bylo vydáno dopravním úřadem rozhodnutí č. j. MHMP 597674/2014, jímž bylo rozhodnuto tak, že žalobce se uvedeného jednání dopustil, tedy že dne 6. 11. 2013 porušil ust. § 21 odst. 3 písm. f) zák. o silniční dopravě, tím, že jako dopravce, který provozuje taxislužbu vozidlem taxislužby, nezajistil, aby při poskytování přepravy vozidlem taxislužby VW Passat, SPZ: XY, na trase Wilsonova, Hlavní nádraží, Praha 1 – Štupartská, Praha 1 v čase 11:00 a 11:10 hodin, byly zobrazované údaje z

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

taxametr čitelné a viditelné z míst přepravovaných osob, čímž byla naplněna skutková podstata správního deliktu podle § 35 odst. 2 písm. q) zákona o silniční dopravě. Dále se zde uvádí, že v průběhu správního řízení bylo nesporně prokázáno naplnění uvedené skutkové podstaty. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 50.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000 Kč, a to do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. V odůvodnění rozhodnutí je popsán skutkový stav, jak jej zjistil správní orgán, a shrnut dosavadní průběh správního řízení, včetně výsledku čtyř svědkyň – cestujících. Zároveň se zde správní orgán prvního stupně vypořádal s námitkami žalobce ohledně pracovníků Magistrátu hl. m. Prahy, k průběhu přepravy a otázce použití taxamtru, k nedostatečně zjištěnému stavu věci a k námitce, že jediným relevantním důkazem je záznam o přepravě. Závěrem správní orgán uvedl, z jakých důkazů vycházel při rozhodnutí, shrnul, že uvedené závažné jednání žalobce bylo prokázáno a byla naplněna předmětná skutková podstata správního deliktu. Dále odůvodnil výši uložené pokuty. Žalobci bylo uloženo uhradit náklady správního řízení, neboť řízení porušením své právní povinnosti vyvolal.

- 35 Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 27. 5. 2014 odvolání. V něm uvedl argumentaci, kterou zopakoval v žalobě, tedy zejména, že v dané věci je sporným, zda byly zobrazované údaje na taxamtru viditelné. Dále namítl užití cizího jazyka v průběhu přepravy, zopakoval požadavek na provedení důkazu pracovními smlouvami cestujících, namítl absenci důkazu “ceníkem” přepravy. Závěrem shrnul, že správním orgánem nebyla prokázána jeho vina, a výši uložené pokuty označil za likvidační.
- 36 Žalobou napadeným rozhodnutím bylo odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí dopravního úřadu potvrzeno. V rozhodnutí je nejprve popsán skutkový stav a dosavadní průběh řízení. Z odůvodnění se podává, že se správní orgán zabýval výkladem ust. § 21 odst. 3 písm. f) zákona o silniční dopravě, s tím, že smyslem tohoto ustanovení je, aby cestující viděl zobrazované údaje. Nestačí tedy, pokud cestující sice vidí samotný taxametr, ale na zobrazovači nejsou údaje o jízdě uvedeny. Není rozhodné, z jakých důvodů viditelné nejsou, neboť zákon o silniční dopravě je založen na objektivní odpovědnosti. Dále jsou zde shrnuty skutečnosti zjištěné správním orgánem v rámci dokazování. Za klíčové označil správní orgán výpovědi čtyř svědkyň. Odvolací správní orgán dále uvedl, že taxametr byl během jízdy zapnutý, což umožnilo žalobci vytisknout záznam o přepravě. Jak bylo docíleno toho, že údaje nebyly vidět na zobrazovači (odpojení od elektrického napájení, přelepení černou lepicí páskou či jinak) není podstatné, neboť relevantním je výsledek jednání dopravce. Skutkový stav tedy označil správní orgán za prokázaný bez důvodných pochybností. Oznámení o přepravě sepsaná cestujícími nebyla žalobci zaslána společně s Protokolem, protože netvoří nedílnou součást protokolu. Oznámení sloužila jako podklad pro kontrolní zjištění i podklad pro zahájení správního řízení a pro rozhodnutí. Žalobce byl kontrolním pracovníkem v souladu s § 16 odst. 1 zák. o státní kontrole seznámen s obsahem protokolu a byl mu předán jeho stejnopis, což žalobce potvrdil svým podpisem. K oznámením o přepravě se dopravce mohl vyjádřit ve správním řízení. Otázky položené svědkyním nebyly účelové. Odvolací správní orgán dále odmítl námitku žalobce, že Oznámení o poskytnuté přepravě mohla být později upravena, “aby vyhovovala správnímu orgánu prvního stupně”. Odvolací správní orgán dále konstatoval, že nebylo povinností kontrolního pracovníka zjišťovat, jak je možné mít vypnutý taxametr a přitom pořídit záznam o přepravě. Dále odvolací správní orgán uvedl, že nebyl vázán návrhem žalobce na založení pracovních smluv cestujících do spisu s odkazem na

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

ustanovení správního řádu, neboť by to bylo nadbytečné a neúčelné. Správní řízení nebylo vedeno v cizím jazyce a ani písemnosti založené do spisu nejsou v cizím jazyce. Kontrolní jízda nebyla správním ani kontrolním řízením, jednalo se o úkon předcházející kontrole, proto použití anglického jazyka při jízdě bylo v pořádku. Bylo rovněž prokázáno, že žalobce cestujícím dopředu oznámil cenu a ukázal jim „ceník“, a že účtoval 680 Kč a cestující zaplatili 700 Kč. Odvolací správní orgán likvidační výši uložené pokuty neshledal, majetkové a osobních poměry žalobce nebylo třeba zkoumat. Rovněž žalobci uložená povinnost nahradit náklady správního řízení byla stanovena v souladu s právními předpisy. Odvolací správní orgán tedy důvody pro zrušení rozhodnutí neshledal, dílčí nedostatky odůvodnění napravil svým odůvodněním. V postupu správního orgánu prvního stupně nebylo shledáno pochybení.

37 Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první soudního řádu správního), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

38 Podle ust. § 21 odst. 3 písm. f) zák. č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě: „Dopravce, který provozuje taxislužbu vozidlem taxislužby, je povinen zajistit, aby při nabízení nebo poskytování přepravy, včetně činností s tím souvisejících, zobrazované údaje z taxamtru byly čitelné a viditelné z místa přepravované osoby.“

39 Podle ust. § 35 odst. 2 písm. q) zák. o silniční dopravě: „Dopravní úřad nebo Ministerstvo dopravy při porušení tohoto zákona uloží pokutu až do výše 500 000 Kč dopravci, který v rozporu s § 21 odst. 3 písm. f) nezajistí, aby zobrazované údaje z taxamtru byly čitelné a viditelné z místa přepravované osoby.“

40 Podle ust. § 36 odst. 2 zák. o silniční dopravě: „Při stanovení výše pokuty a kauce se přiblíží k závažnosti, významu a době trvání protiprávního jednání a k rozsahu způsobené škody.“

41 Je třeba uvést, že podstatou sporu je skutečnost, zda byly na zobrazovači taxamtru čitelné a viditelné údaje z míst přepravovaných osob, nikoliv skutečnost, zda byl taxamtr ve vozidle vůbec umístěn či zda byl zapnutý.

42 Předně směřují námitky žalobce k dokazování, tedy, že rozhodnutí správních orgánů vychází z nedostatečně zjištěného stavu věci, že správní orgán vycházel pouze z tvrzení cestujících, jimž byla přiznána „vyšší důkazní síla“, a že skutečnosti týkající se nečitelnosti údajů na zobrazovači taxamtru nevyplývaly z dokazování. Uvedené námitky soud důvodnými neshledal. Správní orgány v daném případě vycházely z důkazů obsažených ve správním spise, a to z Protokolů č. T/20131106/1/Fk a č. C/20131106/1/Fk, které byly vypracovány kontrolním pracovníkem na podkladě čtyř Oznámení o přepravě ze dne 6. 11. 2013, z kopie Záznamu o přepravě č. 00197 a především z výsledků čtyř svědků – cestujících, dále z vložené kopie listin z jiné kontroly a z fotodokumentace pořízené při kontrole dne 6. 11. 2013, kde byl rovněž zachycen „ceník“ žalobce. Rozhodnými důkazy o průběhu skutkového děje přitom jsou výpovědi svědků a ceník s předem stanovenými cenami.

43 Lze uvést, že shora uvedené důkazy ve svém souhrnu tvoří ucelený obraz o tom, jak

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

probíhala kontrolní jízda, nejsou vzájemně rozporné a nevyžadují další doplnění dokazování. Z Protokolů o výsledku svědků jasně vyplývá, že všechny čtyři cestující shodně odpověděly na otázky správního orgánu, a to: *“Byl ve vozidle taxametr, a pokud ano, byly údaje na taxametru v průběhu přepravy viditelné z Vašeho místa ve vozidle a dobře čitelné?”*, tak, že *“Taxametr ve vozidle byl, na zobrazovači jsme během přepravy neviděli žádné údaje.”* (A. K.) / *“Taxametr ve vozidle byl, během přepravy nesvítil, neviděla jsem na něm žádnou sumu.”* (H. V.) / *“Seděla jsem vzadu, na zobrazovač taxametrů jsem viděla, ale nebylo na něm nic vidět.”* (K. N.) / *“Taxametr ve vozidle byl, ale nebylo na něm nic zobrazeno. Já jsem aspoň nic neviděla.”* (Z. K.). Na otázku správního orgánu: *“Do oznámení o přepravě jste uvedla, že taxametr byl vypnutý. Z čeho jste tak usoudila?”*, odpověděly: *“Neviděla jsem naskakovat žádnou částku, tudíž jsem naznala, že je taxametr vypnutý.”* (A. K.), *“Neviděla jsem žádnou částku.”* (H. V.), *“Protože jsem na něm nic neviděla.”* (K. N.), *“Protože jsem na něm nic neviděla.”* (Z. K.). Na otázku správního orgánu: *“Po ukončení jízdy jste na taxametru viděla nějakou částku?”*, svědkyně odpověděly: *“Neviděla.”* (A. K.), *“Neviděla.”* (H. V.), *“Přestože byla možnost se na něj podívat, neboť řidič vystoupil a vyndával nám kufry, tak jsem žádnou částku neviděla.”* (K. N.), *“Ne.”* (Z. K.). Shodně také všechny čtyři svědkyně při výsledku uvedly, že řidič po nich požadoval částku 680 Kč, přičemž zaplatily 700 Kč, stvrzenku z tiskárny taxametrů nepožadovaly. Rovněž tři svědkyně (A. K., H. V., K. N.) uvedly, že částku 680 Kč jim řidič oznámil již dopředu před jízdou, resp. ukázal *“na papíru před přepravou”* (V., K.). Tyto skutečnosti správní orgán v rozhodnutí uvedl, vyplývají rovněž z Oznámení o přepravě, která byla podkladem pro kontrolní protokoly. Uvedené je podpořeno rovněž fotokopii *“ceníku”* žalobce *“PRICE LIST FOR CUSTOMER TRANSPORT SERVICE”* uvádějící jednotné ceny do různých lokalit v Praze, např. *“STARÉ MĚSTO/OLD TOWN 680,-CZK”*. Z uvedeného tedy bylo možno dovodit, jak celá přeprava probíhala. Vyjádřené pochybnosti žalobce o tom, že nebylo prokázáno, že by ceník pocházel z jeho vozidla, je třeba odmítnout. Těžko lze dovodit, odkud jinud by ceník měl pocházet, a absurdní se jeví i představa, že by byl do žalobcova vozidla někým z cestujících či samotným kontrolním pracovníkem podstrčen. Ve spojitosti s Oznámením o poskytnuté přepravě ze dne 7. 4. 2011, Protokolem o kontrole č. T/20110407/1/De ze dne 7. 4. 2011, a Protokolem o výsledku svědka ze dne 29. 2. 2012, (z nichž vyplývá, že v průběhu jízdy na trase Opletalova – Mozartova měl žalobce uvedeného dne zakrytý taxametr tmavou látkou a požadoval zaplatit částku 980 Kč), lze dovodit, že v případě žalobce nešlo o prvotní poklesek proti zákonu o silniční dopravě. Soud konstatuje, že trasy Opletalova - Mozartova i předmětná jízda z Wilsonovy do Štupartské trvají několik málo minut (7 minut podle Mapy.cz, dostupné prostřednictvím vyhledávače www.seznam.cz) a účtovat za to v prvním případě částku 980 Kč a ve druhém případě 680 Kč lze označit minimálně za přemrštěné. Z kopie Záznamu o přepravě nadto vyplývá částka toliko 162 Kč. To soud uvádí jen pro dokreslení celé situace, neboť porušení zákona o cenách není předmětem tohoto sporu. Podle ust. § 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád: *“Nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.”* Soud má za to, že správní orgán zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v nezbytném rozsahu. Správní orgán přitom v souladu s požadavky § 50 odst. 4 správního řádu zhodnotil důkazy podle své úvahy, přičemž pečlivě přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedl žalobce. Soud neshledal, že by výpovědím svědkyň

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

byla přiznána vyšší důkazní síla. To totiž nelze zaměňovat s tím, že tyto výpovědi byly považovány za stěžejní důkaz. Správní orgán rovněž postupoval v souladu s ust. § 51 správního řádu, kdy důkazy byly získány a provedeny v souladu s právními předpisy a žalobce byl vyrozuměn o výsledku svědků. To, že se zúčastnil výsledku pouze dvou z nich (K., N.), přičemž se zeptal jen na jejich pracovní právní poměr k Magistrátu a u svědkyně K. rovněž na umístění taxametru, lze přičíst pouze k jeho tíži. Soud neměl důvod neuvěřit cestujícím – svědkyním, neboť není jasné, jaká by mohla být jejich motivace pro to, aby uváděly vědomě nepravdivá svědectví, navíc pod hrozbou sankce za takové jednání. Námitku žalobce, že správní orgán nedostatečně zjistil stav věci, tedy soud nepovažuje za důvodnou.

44 Soud rovněž musel odmítnout námitku žalobce, že správní orgán vzal v potaz výlučně tvrzení cestujících. Správní orgán vyšel, jak již uvedeno výše, z důkazů řádně obstaraných, které provedl předepsaným způsobem, tedy z důkazních prostředků, nikoliv z tvrzení. Správní řád v ust. § 55 výslovně počítá s důkazem svědeckou výpovědí, přičemž správní orgán právě ze svědectví cestujících vycházel. Zde lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2005, č. j. 2 Afs 104/2005-81, č. 1083/2007 Sb. NSS, který lze použít i pro potřeby této věci, podle něhož: *“Rozhodnutí správního orgánu o uložení sankce za porušení cenových předpisů provozovateli taxislužby nelze bez dalšího označit za nezákonné z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci jen proto, že skutková zjištění správního orgánu vycházejí v zásadě pouze ze svědectví externích spolupracovníků tohoto orgánu.”* Podle uvedeného rozsudku *„praxe, kdy kontrolní jízdu provedou externí pracovníci a jimi získané informace jsou použity ve správním řízení s osobou, již je porušení cenových předpisů kladeno za vinu, je (za předpokladu dodržení příslušných ustanovení správního řádu) v souladu se zájmem na dostatečném zjištění skutkového stavu věci. Informace získané touto cestou zásadně mohou být dostatečným podkladem pro uložení sankce podle zákona o cenách a obecně vzato je postup jejich získávání v souladu se základními principy správního řízení.“*

45 Ohledně použití anglického jazyka lze dát za pravdu žalovanému, že v daném případě se nejednalo o správní řízení, ale pouze o kontrolní jízdu, tedy o úkon předcházející kontrole. Správní řízení a veškeré písemné materiály a výsledky svědků byly však již vedeny v českém jazyce. Je nepochybně v souladu se zájmem na zjištění skutečného stavu věci, jak uvedeno výše, pokud správní orgán za pomoci externích spolupracovníků předstírajících, že jsou cizinci, zjišťuje, zda nedochází k porušování předpisů. Je totiž notorietou, že ve většině případů se taxikáři dopouštějí závažného jednání právě ve vztahu k cizincům, které lze považovat za “slabší” stranu oproti “domácím”, kteří si snáze s ohledem na znalost prostředí mohou zkontrolovat, zda nejsou podváděni.

46 K námitce, že ze spisu nevyplývá, že by cestující byli skutečnými zaměstnanci hl. m. Prahy, lze uvést, že nepochybně není v zájmu správního orgánu, aby určité neznámé osoby jako své zaměstnance označoval. Nadto je jasné, že kontrolní pracovník musel čekat na nějakém s figuranty předem domluveném místě, aby mohl poté okolnosti proběhlé jízdy zaznamenat do Protokolu. V případě, že by se jednalo o cizí osoby, lze těžko dovodit, že by kontrolní pracovník věděl, kde a v kolik hodin na ně má čekat. Na podrobnější okolnosti ohledně vykonávání kontrolních jízd nebylo třeba se svědkyní dotazovat, když tyto osoby byly správnímu orgánu známy z jeho úřední činnosti. Vztah cestujících ke správnímu orgánu (pracovní poměr) není relevantní pro posouzení, zda žalobce správní delikt spáchal. Správní orgán se vypořádal s tím, proč není nutné

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

provádět další dokazování pracovními smlouvami cestujících, neboť by to bylo neúčelné a nadbytečné. K námitce, že ani v oznámeních o poskytnuté přepravě, ani v protokolech o výsledku nejsou cestující – svědci dostatečně označeni v rozporu s ust. § 18 správního řádu a není možné je tedy identifikovat, lze uvést, že svědkyně jsou v uvedených dokumentech označeny svým jménem a příjmením a dále je zde v Protokolech o výsledku svědků uvedeno jejich č. OP (ZB), resp. v Oznámeních o poskytnuté přepravě datum narození. Takovou identifikaci, ve spojení s tím, že uvedené osoby jsou zaměstnankyně hl. m. Prahy, tedy jejich osobní údaje jsou správnímu orgánu známy a dohledatelné, lze považovat za dostatečnou.

- 47 Irelevantním je též to, že cestující nepožadovaly po žalobci doklad o zaplacení. Předmětem sporu není, že žalobce cestujícím doklad nevydal, i běžní cestující či turisté doklad žádat mohou i nemusí.
- 48 K námitce, že se žalovaný nedostatečně vypořádal se všemi námitkami žalobce, čímž byl zkrácen na svých právech a bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, lze uvést, že ani v tomto směru soud nemohl dát žalobci za pravdu. Z obou rozhodnutí je znát, že se správní orgány náležitě zabývaly každou jednotlivou námitkou žalobce a vypořádaly se s ní v odůvodnění. Nedošlo tedy ke zkrácení žalobce na jeho právech, ani k porušení jeho práva na spravedlivý proces. K tomu lze uvést, že žalobce byl řádně připsen ze dne 18. 3. 2014 ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu vyrozuměn o ukončení dokazování a poučen o možnosti se před vydáním rozhodnutí vyjádřit ke všem jeho podkladům, včetně způsobu jejich opatření, popřípadě navrhnout jejich doplnění. Ze správníhopisu vyplývá, že žalobce do něj nahlédl dne 7. 4. 2014.
- 49 Žalobce dále namítá, že správní orgány nesprávně aplikovaly ustanovení právních předpisů. Ani s touto žalobní námitkou se soud neztotožnil, neboť správní orgány poté, co zjistily skutkový stav věci, tento podřadily pod příslušnou právní normu, tedy konstatovaly naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 35 odst. 2 písm. q) zák. o silniční dopravě. Podstatou spáchání tohoto deliktu je skutečnost, že dopravce nezajistí, *“aby zobrazované údaje z taxamtru byly čitelné a viditelné z místa přepravované osoby.”* Údaje z taxamtru mají být viditelné, resp. čitelné, proto, aby si cestující v průběhu jízdy mohl průběžně kontrolovat, jak se cena v souvislosti s ujetým počtem kilometrů zvyšuje, a že nemůže docházet k jejímu skrytému ovlivňování. Podstatou tohoto ustanovení tedy není, zda je taxamtr zapnutý či vypnutý, ale zda údaje o jízdě je možno vidět. V případě, že na zobrazovači není možno spatřit údaje o ceně jízdě, je to v podstatě stejné, jako kdyby taxamtr ve vozidle vůbec nebyl. V aplikaci právních předpisů správním orgánem tedy soud neshledal pochybení.
- 50 K námitce žalobce, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nesplňuje náležitosti § 68 správního řádu, když neobsahuje žádné údaje o cestujících, kterým měla být taxislužba poskytnuta, a o tom, že jsou zaměstnanci hl. m. Prahy, a proto skutek není popsán tak, aby nebyl zaměnitelný s jiným, soud uvádí, že uvedené neshledal. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73: *“I. Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.”* V daném případě byl skutek popsán nezaměnitelně s jiným, tak, že z něj vyplývá naplnění všech znaků uvedené skutkové podstaty, tedy zejména datum jízdy a trasa a závadné jednání žalobce spočívající v absenci zobrazovaných údajů na zobrazovači taxamtru. Ust. § 68 odst. 2 správního

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

řádu vyžaduje, aby ve výrokové části bylo uvedeno: *“řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1 (správního řádu)”*. Označení cestujících (tedy svědků, resp. poškozených) a jejich poměr ke správnímu orgánu nejsou rozhodné. Rovněž náležitosti odůvodnění rozhodnutí vyplývající z ust. § 68 odst. 3 správního řádu, tedy *“důvody výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí”*, jsou v napadeném rozhodnutí přítomny.

51 K námitce, že žalobce byl zkrácen na svých právech tím, že mu nebyly předloženy *“záznamy cestujících”* (Oznámení o poskytnuté přepravě) v době, kdy se měl na místě kontroly vyjádřit k obsahu kontrolního protokolu, ač jejich obsah byl součástí protokolu, neměl tedy možnost se k nim vyjádřit ani mu nebyly zaslány spolu s kontrolním protokolem, lze uvést, že s Oznámeními o poskytnuté přepravě se mohl žalobce seznámit nahlédnutím do správního spisu poté, co byl na tuto možnost upozorněn přípisem ze dne 18. 3. 2014. Navíc oznámení netvoří nedílnou součást protokolu. Povinností kontrolního pracovníka bylo podle § 16 odst. 1 zák. č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, v tehdy účinném znění, seznámit žalobce s obsahem protokolu a předat mu jeho stejnopis, což bylo splněno a žalobce to stvrdil svým podpisem (§ 16 odst. 2 zák. o státní kontrole, v tehdy účinném znění).

52 Pokud se týká žalobci uložené povinnosti náhradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1.000 Kč, ani zde soud nedospěl k závěru, že by správní orgán pochybil, když vycházel z ust. § 79 odst. 5 správního řádu, podle kterého: *“Povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou uloží správní orgán účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti. Prováděcí právní předpis stanoví výši paušální částky nákladů řízení a výši paušální částky nákladů řízení ve zvláště složitých případech nebo byl-li přibrán znalec. V případech hodných zvláštního zřetele lze výši paušální částky na požádání snížit”*. Ohledně výše paušální částky nákladů stanoví § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, že: *“Paušální částka nákladů správního řízení, které účastník vyvolal porušením své právní povinnosti, činí 1 000 Kč.”* Jelikož žalobce byl shledán vinným ze spáchání předmětného správního deliktu, tedy porušil svou právní povinnost, vyvolal tím nutnost konání správního řízení. Ze spisu nevyplývá nic, co by nasvědčovalo tomu, že se jedná o případ hodný zvláštního zřetele a že by správní orgán byl *“požádán”*, aby paušální částku snížil (§ 79 odst. 5 *in fine* správního řádu).

53 Dále bylo třeba posoudit výši uložené pokuty, kterou žalobce považuje za nepřiměřenou, neodůvodněně přísnou a likvidační. K tomu žalobce namítl, že jej správní orgány nevyzvaly k doložení jeho osobních a majetkových poměrů, a to s odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS. Podle uvedeného usnesení: *“I. Správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt je povinen přihlídnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí.”* Zde je třeba konstatovat, že z uvedeného rozhodnutí NSS plyne, že

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

správní orgány jsou povinny se zabývat osobními a majetkovými poměry pachatele pouze v případě, pokud je vzhledem k jeho osobě a výši pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter. Nejedná se však o automatické kritérium ve všech případech. Vždy v konkrétním případě musí správní orgán uvedená hlediska osoby pachatele a výše pokuty posoudit. Shora odkazované rozhodnutí to v bodě 31 uvádí slovy, že: *“Správní orgán se tedy nebude muset při ukládání pokuty za jiné správní delikty, u nichž zákon neupravuje zvláštní kritérium v podobě osobních a majetkových poměrů pachatele, zabývat podrobným zjišťováním těchto poměrů tam, kde bude s ohledem na výši do úvahy přicházející pokuty a na základní poznatky o osobě pachatele, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení, zřejmé, že nehrozí existenční ohrožení pachatele či jeho podnikání. Naopak tam, kde si závažnost spáchaného deliktu či další relevantní okolnosti vyžadají v rámci rozmezí, které zákon pro daný delikt předpokládá, takovou intenzitu sankce, že nebude možné riziko likvidačního působení pokuty na osobu pachatele bez dalšího vyloučit, bude nutné, aby se správní orgán zjišťováním osobních a majetkových poměrů pachatele důkladněji zabýval a přihlédl k nim do té míry, aby výsledná pokuta byla sice citelným zásahem do jeho majetkové sféry, nikoli však zásahem vzhledem ke svému účelu nepřiměřeným, který má likvidační účinky.”* Uvedený závěr potvrzuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2013, č. j. 6 As 64/2013-66, v němž se pod bodem 19 uvádí, že *“[...] pochybnost o možném likvidačním účinku sankce musí vyplývat ze skutečností známých správnímu orgánu ze spisu, popř. být zjevná z obecné výše stanovené pokuty (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. května 2011 č. j. 2 AfS 32/2011-74 či ze dne 29. srpna 2011 č. j. 8 AfS 17/2011 - 85). Tak tomu však v nyní projednávaném případě nebylo, neboť stěžovatel nejen likvidační charakter pokuty nenamítal, ale tato skutečnost nevyplývala ani z celkové výše uložené pokuty, ani z obsahu správního spisu.”* Lze konstatovat, že správní orgán vzal v úvahu hlediska pro stanovení výše pokuty uvedená v § 36 odst. 2 zák. o silniční dopravě, tedy závažnost, význam a dobu trvání protiprávního jednání a rozsah způsobené škody, přičemž kritérium majetkových a osobních poměrů zákon neuvádí. V tomto směru lze dát za pravdu žalovanému, že v daném případě nebyly pochybnosti o tom, že by pokuta ve výši 50.000 Kč mohla pro žalobce představovat citelný zásah do jeho majetkové sféry. Až v odvolání žalobce namítl likvidační výši pokuty, což však nikterak nedoložil, tedy z dosavadního průběhu správního řízení nebylo zřejmé, že by hrozilo existenční ohrožení pachatele či jeho podnikání. Správní orgány tedy nebyly povinny osobní a majetkovou situaci žalobce zkoumat. Rovněž soud nedospěl k závěru, že by cokoliv nasvědčovalo tomu, že by správní orgány postupovaly tak, že by ve skutkově shodných nebo podobných případech vznikly nedůvodné rozdíly, když v daném případě žádný takový obdobný případ ani namítán nebyl.

- 54 S ohledem na návrh žalobce se soud dále zabýval tím, zda jsou splněny podmínky pro moderaci sankce. Podle ust. § 78 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní: *“Rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.”* Soud dospěl k závěru, že pro upuštění od trestu, resp. ani pro jeho snížení, nejsou v daném případě podmínky. Zákon o silniční dopravě v § 35 odst. 2 písm. q) sankcionuje uvedený správní delikt pokutou *“až*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

do výše 500 000 Kč”. Žalobci v daném případě byla uložena pokuta ve výši 50.000 Kč, představující jednu desetinu zákonem stanovené nejvyšší přípustné sazby. Pokutu v uložené výši soud neshledává nepřiměřenou, tím méně pak likvidační. Jak již uvedeno výše, správní orgán vzal v úvahu hlediska pro stanovení výše pokuty uvedená v § 36 odst. 2 zák. o silniční dopravě. Je třeba vyjít rovněž z toho, že sankce musí být zároveň pro pachatele odstrašující, aby jej odradila od případného budoucího páchání závadné činnosti, tedy musí určitým způsobem její dopady pocítit. Pokutu ve výši 50.000 Kč uloženou podnikající fyzické osobě lze považovat za přiměřenou. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, č. 2671/2012 Sb. NSS: *“Prostor pro zohlednění přiměřenosti ukládané sankce podle § 78 odst. 1 s. ř. s. by byl dán pouze tehdy, pokud by vytyčaná nepřiměřenost měla kvalitu nezákonnosti, tj. v případě, že by správní orgán vybočil ze zákonných mantinelů při ukládání pokuty, jeho hodnocení kritérií pro uložení pokuty by postrádalo logiku, správní orgán by nevzal do úvahy všechna zákonná kritéria, uložena pokuta by byla likvidační apod.”* Uvedené však v daném případě nenastalo. Povinností žalobce je prokázat, že likvidační účinek pokuty mohl nastat vzhledem k jeho majetkové situaci v době, kdy mu byla pravomocně uložena. Soud nemohl přehlédnout, že žalobce v průběhu řízení požádal o přiznání odkladného účinku žalobě s ohledem na své majetkové poměry. Tomuto návrhu soud usnesením ze dne 10. 10. 2014, č. j. 8A 150/2014-43, nevyhověl, a to zejména proto, že žalobce dostatečně přesvědčivě nedoložil své majetkové poměry, resp. soud seznal, že *“žalobce před soudem výši svých příjmů a úspor tají”*. Za tohoto stavu věci soud neshledal, že by žalobce prokázal likvidační dopad uvedené pokuty, proto uzavírá, že podmínky pro upuštění od sankce či pro její snížení zde nejsou.

55 Jelikož soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního ji zamítl.

56 Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle § 60 odst. 1 soudního řádu správního *a contrario*, když žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

57 Soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání za podmínek § 51 odst. 1 soudního řádu správního.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. ledna 2018

JUDr. Slavomír Novák v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.